

«Amară e viața, când pîere și se stinge
Scînteia, ce speranța în suflet aș aprinsă,
Și când nu simți tărie, să poți măcar învinge
Un dor, o suvenire, de care ești cuprinsă!

Când vești, că lumea este o vatră de durere,
Pămîntul când îți pare un mare ținterim,
Ființele lipsite de ori ce mîngăere,
Când sémănă, că strigă: noi tóte suferim!

Amară e viața la cel ce retăcește
De patrie departe, tiraniî blăstemând;
Dar' mult e mai amară la cea care iubește,
Și care 'n desperare trăește suspinând!

Așa, amar trăește sermana turturică,
Oftînd la uscăciune, dorind amantul seú,
Și vecinic credincioasă ea numai singurică
Iubește până móre: așa iubescú și eú!

Privighitórea decă suspină tótă nóptea,
Și luncile resună d'al eî cântec duiosú;
Și eú în veci ca dînsa iubescú singurătatea,
Și eú fac să resune un gémét tînguiosú.

În mîedul nopței decă vr'un înger visitéază
Mormêntul acest mare, acest fatal pămînt;
Când totul e 'n tăcere, când totul dormitéază,
Pe mine mă 'ntâlnește adese lacrimînd.

Și luna când resare tot ast-fel mă găsește;
A eî lumină stinsă mi-î dragú să o privescú,